

WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, dnia 20 sierpnia 2009 r.

LEX.I.0911/72/09

Rada Miasta Zielonka

ul. Lipowa 5

05-220 Zielonka

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 w związku z art. 86 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 80 poz. 717, Nr 162 poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055 i Nr 116, poz. 1203, z 2005 r. Nr 172, poz. 1441 i Nr 175, poz. 1457, z 2006 r. Nr 17, poz. 128 i Nr 181, poz. 1337, z 2007 r. Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974 i Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 180, poz. 1111 i Nr 223, poz. 1458 oraz z 2009 r. Nr 52, poz. 420)

stwierdzam nieważność

§ 1 pkt 2 uchwały Nr XXXVII/361/09 Rady Miasta Zielonka z dnia 21 lipca 2009 r. *w sprawie ustalenia miejsc niewymienionych w ustawie o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, w których zabrania się podawania i spożywania napojów alkoholowych w Gminie Zielonka.*

Uzasadnienie

Na Sesji w dniu 21 lipca 2009 r. Rada Miasta Zielonka podjęła uchwałę Nr XXXVII/361/09 z dnia 21 lipca 2009 r. *w sprawie ustalenia miejsc niewymienionych w ustawie o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, w których zabrania się podawania i spożywania napojów alkoholowych w Gminie Zielonka.*

Powołując się na przepis art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473 z późn. zm.) Rada Miasta w § 1 pkt 2 uchwały postanowiła zakazać spożywania napojów alkoholowych „w częściach wspólnych budynków wielorodzinnych, w szczególności na klatkach schodowych i innych ciągach komunikacyjnych w budynkach, w piwnicach, na strychach, w garażach oraz posesjach wokół tych budynków, w szczególności w bramach i na podwórkach”.

Jest oczywistym, iż na podstawie art. 14 ust. 6 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi rada gminy jest uprawniona do stanowienia przepisów prawa miejscowego w zakresie czasowego bądź stałego zakazu sprzedaży, podawania oraz

spożywania i wnoszenia napojów alkoholowych. Zgodnie bowiem z art. 14 ust. 6 w innych niewymienionych miejscach, obiektach lub na określonych obszarach gminy, ze względu na ich charakter, rada gminy może wprowadzić czasowy lub stały zakaz sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych. Jednakże delegacja nie może być odczytywana w oderwaniu od innych przepisów tejże ustawy, szczególnie zawartych w art. 14 ust. 1-5.

W tej sytuacji redakcja art. 14 ust. 6 ustawy wskazuje, że upoważnienie dla rady gminy do wprowadzenia stosownych zakazów służyć ma nie generalizacji, ale jedynie poszerzeniu zakazu stosowania tego typu zakazów także na inne miejsca, obiekty lub obszary to wyłącznie o tyle, o ile okaże się to uzasadnione ze względu na ich charakter (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1997 r. sygn. akt III RN 11/97).

Należy więc przyjąć, że przepisy prawa miejscowego wydane na podstawie art. 14 ust. 6 powołanej ustawy nie mogą być formułowane jako normy ogólne w stosunku do norm samej ustawy. Taki stopień ogólności i brak konkretyzacji zawierają w sobie pojęcia: części wspólne budynków wielorodzinnych, klatki schodowe, ciągi komunikacyjne w budynkach, piwnice, strychy, garaże, posesje wokół budynków, bramy i podwórka. W każdej bowiem miejscowości w kraju istnieją miejsca bądź część obiektów budowlanych, które mogą być określone w/w pojęciami. Gdyby więc ustawodawca uważał, że również i te obiekty oraz miejsca występujące powszechnie winny być objęte zakazem spożywania alkoholu ze względu na potrzeby spokoju mieszkających tam obywateli, to objęłoby te miejsca zakazem ustawowym.

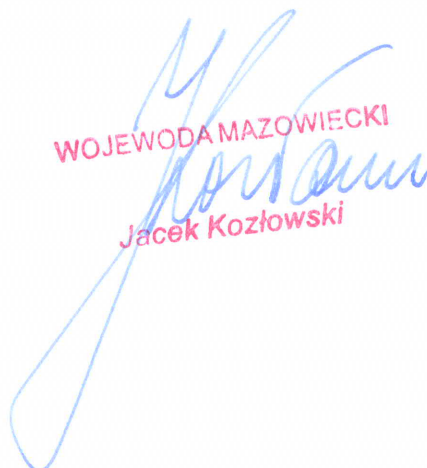
Oznacza to, że przepisy gminne wydawane na podstawie art. 14 ust. 6 powołanej ustawy w celu wskazania miejsc, obiektów lub określonych obszarów gminy, na które rozciągać się ma obowiązywanie czasowego lub stałego zakazu sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych, nie mogą posługiwać się sformułowaniami pełniącymi funkcję semantyczną tzw. nazw ogólnych i generalnych zarazem, którym przyporządkowany jest ogół desygnatów danego rodzaju, bez możliwości ich indywidualizacji i uwzględnienia ich charakteru. Przeciwnie, przepisy gminne wydawane na podstawie art. 14 ust. 6 powołanej ustawy w celu wskazania innych aniżeli wymienione w art. 14 ust. 1 - ust. 5 tej ustawy miejsc, obiektów lub obszarów, w odniesieniu do których dodatkowo wprowadza się (czasowy lub stały) zakaz sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych, zasadniczo powinny się posługiwać takimi zwrotami językowymi, które pełnią funkcje semantyczne nazw jednostkowych lub grupowych określonych miejsc, obiektów lub obszarów i zarazem pozwalają je indywidualizować i odróżniać (także ze względu na ich charakter) od innych tego samego rodzaju miejsc, obiektów lub obszarów publicznych na terenie gminy charakter (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1997 r. sygn. akt III RN 11/97).

Należy również zauważyć, iż delegacja ustanowiona w art. 14 ust. 6 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi pozwala na wprowadzanie zakazu spożywania alkoholu w niektórych miejscach i obiektach ze względu na charakter, miejsce lub obiektu, a nie na przykład powtarzające się tam zakłócanie porządku i spokoju.

Podkreślenia wymaga, iż „wprowadzenie zakazu spożywania alkoholu jakkolwiek może być uzasadnione ze względów społecznych, ogranicza swobody obywatelskie, tak jak każdy inny zakaz wprowadzony przez organy państwowe lub samorządowe. Przy wprowadzaniu takiego zakazu należy zatem szczególnie starannie interpretować przepisy prawa i w razie wątpliwości interpretować je tak, aby swobody obywatelskie nie zostały naruszone” (wyrok NSA z dnia 28 września 1999 r. sygn. akt II SA/Kr 892/99, niepubl.).

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze Miastu przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od daty doręczenia, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

Informuję, że rozstrzygnięcie nadzorcze wstrzymuje wykonanie uchwały z mocy prawa, w części objętej rozstrzygnięciem, z dniem jego doręczenia.

WOJEWODA MAZOWIECKI
Jacek Kozłowski